

Література

1. Кодекс законів про працю України : чинне законодавство зі змінами та допов. станом на 1 січн. 2014 р.: (ОФІЦ. ТЕКСТ). – К. : ПАЛИВОДА А.В., 2014. – 120 с. – (Кодекси України).

2. Про затвердження Переліку важких робіт та робіт зі шкідливими і небезпечними умовами праці, на яких забороняється праця жінок: наказ МОЗ України від 29 грудня 1993 р. № 256 [Електронний ресурс] // Режим доступу: <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/z0051-94>

3. Трудове право України / за ред. Н. Б. Болотіної, Г. І. Чанишевої. – К.: Знання, 2008. – 564 с.

УДК 347.759(088.4)(043.2)

Загідько В. В., студент,
Юридичний інститут,
Національний авіаційний університет, м. Київ
Науковий керівник: Білоусов В. М., старший викладач

ВІДПОВІДАЛЬНІСТЬ БАНКУ ЗА ДОГОВОРОМ БАНКІВСЬКОГО ВКЛАДУ

Актуальною проблемою сьогодення є повернення банківських вкладів їх вкладникам. Нормами Цивільного кодексу України (далі – ЦК України) та типовими умовами договору банківського вкладу умови відповідальності банку за несвоєчасне повернення вкладу не регламентуються. Це викликає багато спорів через те, що люди не можуть вчасно отримати кошти, а також те, що фізичні та юридичні особи можуть понести збитки внаслідок втраченої вигоди.

Згідно зі змістом ст.ст. 526 та 1058 ЦК України зобов'язання банку з повернення вкладу за договором банківського вкладу (депозиту) вважається виконаним з моменту повернення вкладу вкладнику готівкою або надання іншої реальної можливості отримати вклад і розпорядитися ним на свій розсуд (наприклад, перерахування на поточний банківський рахунок вкладника в цьому ж банку, з якого вкладник може зняти кошти чи проводити ними розрахунки за допомогою платіжної банківської картки).

Правова природа грошей як предмета договору банківського вкладу (депозиту) ні в законодавстві, ні в юридичній літературі досі чітко не визначена, що багато в чому пояснює відповідні суперечності та непослідовність в регулюванні досліджуваних відносин. Для вирішення цього питання необхідно розглянути розвиток та підходи до поняття «гроші», які вироблені наукою. Безумовно, що гроші за час своєї еволюції пройшли дуже довгий шлях від реальних цінностей (тварини, шерсть,

прикраси) до безготівкових (електронних) і продовжують модифікуватись у електронній формі [4].

Відповідальність сторін за договором банківського вкладу положеннями §3 гл. 72 ЦК України не передбачено, однак банк чи інша кредитно-фінансова установа несе відповідальність за невиконання або неналежне виконання за договором у порядку, встановленому для договору банківського рахунка. Це стосується строків зарахування грошових коштів на вклад, його повернення, порушення або незбереження банківської таємниці вкладника. Окрім норм про застосування санкцій за невиконання чи неналежне виконання депозитного договору, законом встановлені і додаткові засоби захисту клієнта. Так, на вимогу вкладника до банку (фінансової установи) про видачу вкладу не поширюється позовна давність [1].

Для врегулювання даних питань пропонується внести відповідні зміни до ЦК України або використовувати судову практику.

Згідно з проектом майбутніх змін пропонується внести законодавцем такі зміни до ст. 1058 ЦК України, а саме додати частину 4 такого змісту: «За порушення банком строків повернення грошової суми (вкладу) банк сплачує вкладнику неустойку (пеню) у розмірі одного відсотка від вказаної в договорі суми вкладу за кожний день прострочення виконання зобов'язання, включаючи день сплати» [3].

За постановою ВСУ пропонується: у випадку перерахування коштів на поточний банківський рахунок вкладника в цьому ж банку, однак ненадання вкладнику можливості використання цих коштів зобов'язання банку з повернення вкладу не є виконаним і до банку слід застосувати відповідальність за порушення грошового зобов'язання, передбачену ч. 2 ст. 625 ЦК України, тобто стягнути інфляційні втрати та 3% річних [2].

Отже, виходячи із зазначеного вище, на мою думку, є доцільним встановити законодавством чітку відповідальність банку за відмову у видачі банківського вкладу. Також це зменшить кількість позовів до суду з приводу видачі банківських вкладів, що зменшить навантаження на судові установи, а також простимулює банківські установи до своєчасної видачі банківських вкладів і забезпечить механізм отримання компенсації вкладникам.

Література

1. Цивільний кодекс України від 16 січня 2003 р. // Відомості Верховної Ради України. – 2003. – № 40-44. – Ст. 356.
2. Про внесення змін до статті 1058 Цивільного кодексу України (щодо відповідальності банку за порушення умов договору банківського вкладу (депозиту): Проект закону № 2202, 06.02.2013.

3. Про стягнення з банку інфляційних втрат та 3% річних за несвоєчасне повернення вкладу за договором банківського вкладу (депозиту): Постанова ВСУ від 25.12.2013 у справі № 6-140цс13 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://rada.gov.ua/>

4. Орлюк О. П. Банківське право / О. П. Орлюк. – К.: Юрінком Інтер, 2005. – С. 132.

УДК 347.218:004.738.5(043.2)

Ільчук Я. С., студентка,
Юридичний інститут,
Національний авіаційний університет, м. Київ
Науковий керівник: Філик Н. В., к.ю.н., доцент

ПРОБЛЕМИ ЗАХИСТУ ІНТЕЛЕКТУАЛЬНОЇ ВЛАСНОСТІ В ІНТЕРНЕТІ

Сьогодні Інтернет став більш вагомим джерелом інформації, ніж періодичні друковані засоби масової інформації. Можливість доступу до мережі Інтернет дозволяє ознайомлюватися з новинами за допомогою електронних версій звичайних газет, телепередач або сайтів. Як наслідок, значно зросла увага правоохоронних органів до діяльності різного роду Інтернет-ресурсів, які використовують об'єкти інтелектуальної власності: музичні твори, фото- та відео зображення тощо.

Актуальність проблеми визначається тим, що більша частина всіх авторських творів, доступних в мережі, опинилася там з порушенням прав інтелектуальної власності. До того ж, і самі друковані ЗМІ не нехтують розміщенням статей з мережі на шпальтах своїх видань та копіюванням фото, що потім видаються за знімки власних кореспондентів. І якщо авторство на друкований твір ще можна довести, то з величезним інформаційним простором – Інтернет – ситуація значно гірша.

Існує ряд помилкових суджень щодо законності використання творів у мережі. Одна з них – розміщення творів на сайті за усним погодженням з автором. Відповідно до Закону «Про авторське право та суміжні права» форма авторського договору, на підставі якого повинні бути передані майнові права, повинна бути письмовою. Звичайно, недотримання письмової форми договору не тягне його недійсність, а лише позбавляє сторони права посилатися на показання свідків. Однак, у зв'язку з особливостями авторського договору (зокрема, необхідністю погодити в ньому не тільки майнові права, які передаються, але й термін, територію, можливість переуступки прав третім особам та ін.), усна домовленість майже ніколи не тягне передачу авторських прав. Як наслідок –